

Scopul etern al lui Dumnezeu

1. Revolta din cer

Sâmbătă, 20 februarie 2010

Gili Cârstea

Marea controversă dintre Hristos și Satana a început, continuă și se va încheia în jurul subiectului ei central: Scopul etern al lui Dumnezeu.

Formularea cea mai precisă este aceasta: „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască” (DA 161).

În acest enunț nepretențios se află știința științelor, formula elementară a vieții, ecuația primară a existenței în univers. Adevărat, el este prezentat aici într-un limbaj simplu, aproape naiv, ca să poată fi acceptat de generația în care a fost enunțat. Dar implicațiile lui sunt la fel de vaste ca universul însuși, tot atât de profunde ca și taina lui Dumnezeu ascunsă de generații, în care chiar îngerii doresc – sau au nevoie – să privească.

Da, au nevoie să privească deoarece rebeliunea împotriva guvernării lui Dumnezeu a început chiar în familia lor, rebeliune declanșată chiar de „serafimul luminos și sfânt” despre care se vorbește în declarația de mai sus referitoare la scopul etern al lui Dumnezeu.

Toate informațiile pe care le avem despre acea rebeliune converg către ideea că „serafimul luminos și sfânt” s-a ridicat – direct – împotriva Legii, și – indirect – împotriva Legiuitorului. Nemulțumit de poziția lui, aceea de heruvim acoperitor, care sigila desăvârșirea (Isaia 14:12), poftind la un loc pe muntele adunării dumnezeilor, el a început să insinueze că îngerii nu au nevoie de o lege care să îi guverneze, că înțelepciunea lor proprie este un ghid suficient (PP 37).

El „lucra să stârnească opoziție împotriva legii lui Dumnezeu (PP 38), pe colegii lui îi denunța ca fiind „sclavi înșelați” (PP 40), și declara că el „nu se va mai supune acestei invadări a drepturilor lui” (PP 40).

Despre ce lege este vorba aici? Evident, nu despre legea celor zece porunci, așa cum a fost ea redactată pentru omenirea căzută. Îngerii nu aveau nevoie să li se spună să nu ucidă, să nu fure sau să nu comită adulter. Legea pe care o contesta Lucifer era scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veșnic, mecanismul primar

aflat la temelia întregii creațiuni, fără de care nu poate exista viață. Legea era sistemul de operare divin, instalat în mintea fiecărei ființe create, conexiunea la izvorul vieții, „legea Duhului de viață” despre care vorbea și Pavel.

De ce „legea Duhului de viață?” Deoarece viața nu este posibilă, nicăieri în univers, decât conectată la natura divină, care este eternă. Ca ființele create să poată avea viață veșnică, ele trebuiau să se supună legii eterne a creațiunii, adică să fie părtașe de natura divină. Mintea ființelor create era concepută astfel încât să găzduiască sistemul de operare divin, Duhul Sfânt, conexiunea la viață veșnică, la neprihănire, libertate, pace, prosperitate și fericire. Ei aveau astfel caracterul lui Dumnezeu instalat în inima lor, erau părtași de fire dumnezeiască, copii ai lui Dumnezeu.

Dar aceasta nu era o ofertă de nemurire constrângătoare, o condamnare la viață veșnică. Nimeni nu era creat cu obligativitatea de a iubi neapărat lumea aceea, guvernarea sau principiile ei. Dumnezeu nu a creat roboți. Când a decis să populeze universul cu ființe inteligente, Părintele nostru ceresc a ținut cont de posibilitatea ca cineva, cândva, să nu fie prea bucuros de faptul că a fost adus la existență, sau de lumea în care va trebui să trăiască veșnic. Este un risc enorm să crezi ființe libere și în același timp nemuritoare. Dacă acele ființe vor alege că nu le place să trăiască în acea lume, dar nici nu pot scăpa din ea, deoarece sunt nemuritoare?

Singura rezolvare a acestei situații a fost părtașia liber consimțită cu natura divină. Ființele vor fi create părtașe de natură divină, conectate la izvorul vieții, dar capabile să se deconecteze oricând de la acest izvor, dacă socotesc că nu doresc să trăiască, sau contestă inițiativa Creatorului de a le aduce la viață. Tot ce aveau de făcut era să ceară, în mod expres, despărțirea de natura divină rezidentă în ei, și instantaneu dispăreau pentru totdeauna, ca și când nu au existat niciodată. Fără dureri, chin, suferință sau degradare morală sau fizică. Era o revocare totală a actului creațiunii lor, o întoarcere la clipa dinainte de facerea lor. Este moartea a doua, din care nu există întoarcere.

Aceasta este legea pe care a contestat-o Lucifer. El, care locuia „în mijlocul pietrelor scânteietoare,” cunoștea scopul etern al lui Dumnezeu, și înțelegea rolul Duhului Sfânt locuind în ei. Știa bine că doar așa pot avea acces la viață veșnică, cu tot ce implică ea, și că deconectarea de la izvorul vieții înseamnă moarte veșnică, o consecință firească a acestei alegeri și nicidecum pedeapsa lui Dumnezeu pentru nesupunere.

Prezența naturii divine garanta libertatea și fericirea în neprihănire, dar nu era un jug al sclaviei, din care nu se poate scăpa. Era doar o ofertă de dragoste, liber consimțită, inteligent asumată, prețuită pe baza meritelor ei și nicidecum ca o cerință a autorității divine. Era un mărgăritar de mare preț, dar pe care aveai oricând libertatea să-l arunci la gunoi, dacă țineai neapărat. Dragostea nu se impune prin forță, și nici nu găsește plăcere într-o exprimare silită.

Lucifer și-a mințit prietenii. El spunea că acest mecanism al părtășiei de natură divină este un sistem de control, de supraveghere, de stopare a evoluției către divinitate a ființelor create. Legea, legământul cel veșnic, era numită de el „o invazie” a drepturilor lor, care îi făcea „sclavi” pe locuitorii universului. Miliarde de îngeri l-au crezut, alegând astfel să se despartă de natura divină, să înceteze de a mai fi un templu în care să locuiască Creatorul. Legea Duhului de viață s-a retras din mintea lor, iar consecința imediată trebuia să fie moartea a doua.

De ce nu au pierit în moartea a doua, așa cum era normal?

Răspunsul este clar exprimat de inspirație, și nu poate fi pus la îndoială: Dumnezeu a oferit universului bulversat de minciunile lui Satana posibilitatea să constate, pe baza faptelor doveditoare și nu a declarațiilor oficiale, care este adevărul despre scopul Său etern, care este natura păcatului și dacă moartea a doua este o pedeapsă pentru neascultare sau o consecință naturală a alegerii libere exercitate de cetățenii universului. Locuitorii lumilor aveau acum nevoie de dovezi, spre a înțelege corect dacă părtășia cu natura divină este conexiunea la izvorul vieții sau un sistem de control și sclavie.

Păstrarea în viață a îngerilor deconectați de la izvorul vieții a fost posibilă cu un sacrificiu pe care acum nici măcar nu-l întrezărim. Teoretic se admite faptul că o astfel de călcare a legii, fără a suporta consecințele, era posibilă doar dacă legea se desființa, sau dacă Legiutorul murea. Dar suntem departe de a înțelege implicațiile acestui adevăr fundamental.

Legea împotriva căreia s-a ridicat Lucifer a fost principiul elementar al creațiunii, în care viața este posibilă doar atunci când natura divină și natura creată sunt unite. Acesta este Scopul etern al lui Dumnezeu, Legământul cel veșnic, Nunta, Sanctuarul și întreaga pleiadă de ceremonii și sărbători legate de Templu.

Prin toate acestea, El intenționa să atragă atenția poporului Său asupra acestui subiect central al mării controversate, al cărui model și prototip a fost Omul Isus Hristos.